

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa [...] "T." Spółki Akcyjnej w P.
przeciwko "X. [...]" Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt X Ga [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1 800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się wyłącznie na występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego. Sprowadza się ono do potrzeby uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższego co do tego, jakie przepisy żądają przedawnieniem

roszczeń z umowy mieszanej: czy ogólny przepis art. 118 k.c., czy też dla poszczególnych świadczeń wynikających z tej umowy przepisy im właściwe. Skarżący podkreślał przy tym, że Sądy obu instancji dokonały nietrafnej kwalifikacji prawnej łączącej strony umowy, ponieważ była to umowa mieszana, a nie umowa najmu, zatem termin przedawnienia wyznacza art. 118 k.c. Wskazane zagadnienie prawne nie uzasadnia jednak przyjęcia skargi do rozpoznania z następujących względów. Po pierwsze, czego trafnie dowiedziono w odpowiedzi na skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy niejednokrotnie zajmował się już kwestią przedawnienia roszczeń z umów nienazwanych i stoi konsekwentnie na stanowisku, że do każdego roszczenia należy stosować termin mu właściwy po jego wnikliwej analizie (np. w sprawach IV CSK 319/09 i IV CSK 201/11). Po drugie, wskazane zagadnienie na tle tej sprawy nie powstaje – na tym etapie jej rozpoznawania należy bowiem przyjąć za Sądami obu instancji, że strony łączyła umowa najmu, albo, ewentualnie, dwie niezależne umowy, czy też umowa, w której świadczenie dominujące było właściwe dla umowy najmu, zatem na tle tego stanu faktycznego w ogóle nie powstaje problem przedawnienia roszczeń z umowy mieszanej.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

db

[l.n]